

Napriek tomu, že sa celé roky liečim sama a sama na sebe skúšam a overujem rôzne prírodné liečebné postupy, stalo sa aj mne, že som potrebovala lekárske ošetrenie v odbore, ktorý je nezastupiteľný. Bola som nútená v cudzom meste osobne navštíviť excelentného lekára, ktorý vo mne prebudil dávne spomienky na Hippokratovu prísahu a prinútil ma znovu pochopiť a prežiť každé jej slovo. Ošetril ma pozorne, dôsledne a správne, s ľahkým humorom a nadhľadom, tak ako ošetroval každého svojho pacienta. Zvláštne na tejto udalosti však bolo to, že som ju už predtým do najmenších podrobností zažila vo sne a sen vo mne po prebudení vyvolal neobyčajné dojatie a citové pohnutie. Taktiež zážitok ošetrenia. Bolo jasné, že som sa už s touto láskavosťou a opatrujúcou pozornosťou lekára, ktorú som vnímala ako otcovskú, už v dávnej minulosti stretla. Chcela som poznať hlbšie súvislosti, dozvedieť sa kde, kedy, ako a prečo, takže som sa opakovane pokúšala o autohypnózu. Výsledky boli ohromujúce a nenechali ma ľahostajnou. Pred mojim duchovným zrakom v opakovaných autohypnotických stavoch sa začal rozvíjať nádherný rozprávkový príbeh z dávnej minulosti. Bola to minulosť tak dávna, že sa týkala mojej inkarnácie pred 180 rokmi. Ústrednou témou príbehu bola Hippokratova prísaha, ktorá sa mi vždy znovu a znovu vybavovala ako jeho predôležitá súčasť, napísaná dvojjazyčne na starom pergamenovom papieri, umiestnená na ťažkom písacom stole v knižnici malebného zámku. Objavovala sa ako nutkavá myšlienka a predstava až dovtedy, kým som sa nerozhodla tento príbeh napísať.

Prenesme sa teda do doby pred 180 rokmi do malebnej krajiny južnej Francie, kde na malom riečnom ostrove, v krásnom šľachtickom sídle neďaleko mestečka Agde, žil lekár Mathias, schudobnelý potomok šľachtickej rodiny, po smrti rodičov sám, so svojou chovankou. V mestečku bol sirotinec, spravovaný kláštorom, ktorý viedla stará, zošúverená, ustaraná mníška Henrieta. Na svojich krehkých, zhrbených pleciach niesla bremeno starosti asi o 50 osirotených detí, ktoré boli choré, nešťastné, väčšinou hladné a zbadačené. Keby nebolo lekára Mathiasa, ktorý sirotinec často navštevoval a svojim lekárskeym umením bez nároku na odmenu zbavoval deti chorôb, bolesti a trápenia, nebola by ťarchu tohoto bremena uniesla. Keď sa lekár ujal dievčatka, malej Charloty, jednej zo sirôt, ktorá bola pekná, usmievavá a milá, nevedela, čo si počať od radosti. Charlota jej síce spôsobovala najmenej starostí, pretože bola z detí najzdravšia a bezproblémová, takže nemala dôvod sa jej zbavovať, tešilo ju však, že ju čaká lepší život v neďalekom zámočku v dostatku, s veľmi láskavým a dôstojným otčimom, ktorý bol vďaka svojmu lekárskeму umeniu rešpektovanou, váženou a takpovediac nedotknuteľnou osobou, ktorá podliehala iba zákonom Najvyššieho. Charlota sa tak dostala do bezpečia a ochrany jeho aury, čo jej stará mníška nikdy nemohla poskytnúť. Pritom Charlota vôbec nestrácala, lebo odvtedy Mathias navštevoval sirotinec spolu s ňou. Pekne oblečené dievčatko poskakovalo okolo stola, alebo stálo v rohu miestnosti, kým lekár vyšetroval a liečil. Neustále ho pozorovala, pri každej jeho činnosti a zdá sa, že práve o to lekárovi išlo, keď jej dovolil, aby ho sprevádzala. Nenápadne, pomaly a trpezlivo ju vyučoval lekárskeму umeniu. Učebná látka, ktorú získavala od svojej vychovateľky v medzičase medzi návštevami chorých, bola len úbohým zlátaninou v porovnaní s tým, čo ju učil jej milovaný otčim svojou činnosťou, životom a príkladom. Vnímala a pamätala si každé jeho slovo, gesto, čin, v jej očiach bol zasvätencom, všemocným otcom, dobrodincom, lekárom, kňazom, osobou, ktorú musela a chcela rešpektovať. Tak jej, neprestajne rozdeľujúc svoju lásku medzi dievčatko a chorých, vrýval do srdca svojej najvyššie krédo, ktorému zasvätil svoj život – Hippokratovu prísahu.

Svoj život a umenie budem vždy chrániť v čistote a udržím ich bez akejkoľvek viny

„Prepojením s múdrosťou sa všetky veci stávajú posvätnými, jedna rovnako ako iná.“

R. W. Emerson

Život na zámku bol prostou realizáciou týchto slov. Aj podoba zámku uprostred krásnej prírody vyjadrovala čistotu. Bol obklopený zelenými korunami stromov a z diaľky vyzeral ako biela perla v zeleni. Slniečné lúče sa napoludnie odrážali od bieloskvúcej juhovýchodne veže, takže sa zdalo, že krásna stavba nepochádza z tohoto pozemského sveta, ale je odrazom nádhery nebeských výšin. Most cez rieku umožňoval prístup k zámku a erb vedľa prístupovej cesty, rovnako ako nad hlavným

vchodom do budovy zámku oznamoval prichodiacim: VIRTUTIS FORTUNA COMES / CNOSŤ JE DOPREVÁDZANÁ ŠŤASTÍM. / Rodové krédo bolo vyryté na erbe pod štítom ozdobeným ľaliami, ktorý držali v svojich nehybných tlapách dva levy. Zámok bol umiestnený na obrovských pozemkoch, ktoré obklopovali dve ramená jednej rieky. Boli tam rozľahlé lúky a pastviny, ktoré stúpajúc do mierneho svahu boli vystriedané parkom, záhradou a potom lesom, či skôr lesíkom. Pred lesíkom sa týčil nádherný biely skvost – šľachtické sídlo, ktoré bolo domovom lekára, Charloty, pestúanky, kuchárky, záhradníka a pohoniča, ktorý sa staral o kone. Lekár Mathias žil skromne a nemal veľké služobníctvo, na väčšie práce na pozemkoch si najímal ľudí z mestečka a deti zo sirotinca spolu s mníškou Henrietou pomáhali pri zbere bylín, z ktorých potom sám vyrábala v juhovýchodnej veži liečivé prostriedky, ktorým hovoril esencie / z latinského slova esentia, -ae – podstata ,substancia, základ – pozn. autora/

Život so Charloutou, ktorá bola chovankou, spoločníčkou, žiačkou a ktorú vnímal ako dcéru bol plný rituálov. Deň začínal východom slnka, ktorý bol dobre viditeľný z východnej terasy zámku. Kochali sa v ňom každú deň, keď to počasie dovoľovalo. Mathias učil dcéru, čo znamená Slnko, bez neho neexistuje život a sila a ani životná sila. Víťanie slnka každé ráno bolo súčasne tichou modlitbou. Slnčný kotúč sa pomaly dvíhal až sa dotýkal obzoru a v tom začali vtáky švitoriť, na lúku vybehli srnky, celá príroda ho spolu s nimi vítala, všetko bolo čisté a svieže, keď slnko stvorilo nový deň a začalo celú túto pozemskú nádheru zalievať svojimi lúčmi. V týchto okamžikoch sa úbohá Charlota zadúšala nevýslovným šťastím, ktoré fyzicky cítila kdesi v hrdle, keď zažívala obrovskú lásku k človeku, ktorý jej umožnil prežívať v jeho blízkosti túto krásu a zdieľaním tejto chvíle znásobiť jej silu. Bolo to čisté vedomie Božej lásky a prítomnosti v bytí. Bola to skutočná slávnosť a konala sa každý deň. Potom obradne a slávnostne raňajkovali skromné jedlo, ktoré im pestúanka servírovala na terase a ktoré smeli pomaly vychutnávať v ranných lúčoch slnka za veselého štebotu vtákov.

Deň prebiehal tak ako ráno – posvätné, obradne, slávnostne... Tešili sa z krásy dňa a prírody, ktorá bola hmatateľne konkrétna v nádhere zámockého parku, záhrady, kvetov a stromov. Charlota behala po lúkach, kde zberala lúčne kvety alebo chytala motýľov, blúdila v zámockom parku, kde vyberala vhodné ruže na výzdobu jedáleňského stola, alebo asistovala Mathiasovi pri príprave esencií a pri každej jeho činnosti. A medzi touto radosťou, vždy keď to bolo potrebné, pohonič zapriahol kone, aby mohli spolu s otcom Mathiasom navštíviť chorého. Potom v podvečer sedeli v zámockej knižnici naplnenej knihami viazanými v koži, s ktorými Mathias postupne oboznamoval Charlota. Najčastejšie vysvetľoval Charlotu podobenstvá z Biblie, alebo teóriu medicíny. Charlota skúmala Da Vinciho anatomické kresby alebo sa pozastavovala nad zmyslom podobenstva z Nového zákona: „Zanechajte /zahodte/ svoje siete a nasledujte ma.“ Otec Mathias jej odkryl skrytý význam: nejednalo sa len o fyzické nasledovanie Krista, ale prenesene o nasledovanie lásky alebo poslania. Pochopenie tejto vety bolo pre ňu veľmi významné. Chcela vždy nasledovať otca a vôbec to vtedy nebolo ťažké, pretože nemusela nič zanechať alebo zahadzovať a svoju cestu mala vydláždenú drahými kameňmi. Netušila, že skutočný význam podobenstva o nasledovaní bude môcť uplatniť až v inom veku, v svojom ďalšom živote, v ktorom jej bude umožnené využívať všetko, čo ju Mathias naučil. Nechájala vážnosť týchto okamžikov, a nevedela, že bude nositeľkou informácii, ktoré jej lekár Mathias odovzdával a prenesie ich do iných časov.

Keď slnko pomaly klesalo k obzoru, Charlota vždy ľutovala, že krásny deň končí, ale súčasne sa tešila na nádheru noci pod hviezdou oblohou. V teplom lete im totiž pestúanka ustieľala na západnej terase, aby mohli nerušene pozorovať zapadajúce slnko, ticho sa zhovárať, popíjať večerný čaj a potom v tichu noci zaspávať. Otec Mathias vždy uložil umyté a v teplom nočnom úbore oblečené dievčatko do postele, urobil mu na čielko ochranný krížik, pomodlil sa s nim a pohladil ho po vláskoch, keď sa na neho usmievalo svojimi štrbavými ústočkami. Stav jeho chrupu ho vždycky rozľútoval. V svojich desiatich rokoch už nemala jeden predný zub, o ktorý prišla pri bitke v sirotinci, ostatné zuby neboli v najlepšom stave, takže vždy, keď ju niektorý zubok rozbolel, musel ho lekár vytrhnúť. Bolo to pre neho veľmi pokorujúce, že v tejto veci nemohol využiť svoju moc a umenie, aby dievčatku pomohol. Charlota často nemohla zaspáť, keď vnímala

mihotavé svetlo hviezd a silnú energiu vesmíru. V tichu noci stáli pri nej všetky svetlé bytosti prírody, elfovia a víly tancovali a mávali jej na pozdrav, takže sa jej vôbec nechcelo zmeniť vedomie a uniknúť z tohto nádherného kúzla. Tiež sa jej nechcelo opustiť otca, ktorý práve meditoval a otváral sa energii vesmíru, ktorú transformoval do svojej duchovnej energie a bioenergie, aby ju mohol ďalší deň štedro rozdávať pacientom. Nakoniec ju predsa premohol spánok v bezpečí noci na zámku.

Sám neuskutočným rez u nijakého chorého, ktorého trápia kamene, ale odovzdám ho do rúk mužom skúseným v tomto odbore.

Lekár Mathias bol sám skúseným v tomto odbore, vychádzal zo starých rodových bylenných predpisov, ktoré mal spísané vo veľkej, v koži viazanej knihe zlatým ozdobným písmom a veľmi si ich cenil, takže nikto okrem Charloty nesmel vstupovať do juhovýchodnej veže, kde mal knihu uloženú a otvárať ju. Charlota na ňu siahala vždy veľmi opatrne, keď mu predčítavala predpisy, keď Mathias pracoval. Predčítavala veci, ktoré boli otcovi dôverne známe, avšak trval na čítaní kvôli Charlotke. Tešilo ho s akým záujmom ho pri práci sledovala, ukladala rôzne baňky a fľaštičky a pomáhala mu ich označovať. Do miestnosti vo veži prenikalo farebné svetlo cez intarzované okna zložené z rôznofarebných sklenených dielikov, ktoré spolu vytvárali nádherné obrazce. Farebné svetlo sa spolupodieľalo pri alchymickom vzniku esencie, ktorá mala mimoriadne liečivé účinky. Aj fáza mesiaca a ich vnútorné rozpoloženie bolo veľmi dôležité, preto sa očisťovali v kontakte so slnkom a s prírodou, preto Mathias žil v čistote a bez zmyslových pôžitkov a svoju veľkú lásku premenil na lásku otcovskú, alebo agapé /všeobjímajúcu, vyššiu formu lásky – pozn. autora/. Zážitok agapé zostal Charlotke ako nevymazateľná duchovná skúsenosť, ktorú si smela preniesť do ďalších životov, takže ju už nič menšie nemohlo uspokojiť. Otec pristupoval k bylinám s láskou a úctou, museli sa držať v čistote a nesmeli byť tepelne ani inak znehodnotené. Pri získavaní substancie alebo základnej látky používal tajomnú palicu, vyrobenú zo vzácného kovu, ktorá bola podobná starozákonnej Mojžišovej palici a asi mala zázračnú moc. Keď sa lekárovi Mathiasovi podarilo vyrobiť nový liečivý prostriedok, ktorý bol účinný, uskutočnil vlastnoručne nový záznam do svojej vzácnosti knihy. Zvlášť pyšný bol na esenciu z Pakostu, ktorá dokázala rozpúšťať žľzníkové, ale aj močové kamene a na esenciu z Imela, ktorá liečila skoro všetko. S Imelom nakladal veľmi opatrne a zbavoval ho jedovatých plodov. Predtým než s ním začal pracovať očistil celú miestnosť aj energeticky, na tento účel nechal vo veži postaviť krb, v ktorom pomocník predtým než začali pracovať vždy zakladal oheň, takže priateľské plamene otepľovali a energeticky očisťovali priestor veže a svojim teplom a svetlom umocňovali magickú atmosféru alchymického laboratória.

Keď mala Charlota osemnásť rokov, vedela už skoro všetko, čo ju otec chcel naučiť. Aby mohla samostatne liečiť a pripravovať si liečivé esencie v prípade jeho slabosti, alebo smrti, trval na tom, aby tiež zložila Hippokratovu prísahu. Nie na Sorbone ako mal možnosť pred rokmi on osobne, ale doma na zámku, jemu – svojmu učiteľovi. Pestúnka na túto príležitosť pripravila Charlotke krásne zelené šaty a mníška Henrieta jej uviaľala nádherný veniec z vtedy kvitnúcich bylín, najmä z harmančeka. Krásna a voňavá Charlota, plná trémy a radostného očakávania slávnostne s Aeskulapovou alebo Mojžišovou palicou v pravej ruke stála oproti Mathiasovi, ktorý láskavým a pokojným hlasom predčítaval prísahu:

„Prisahám pri Apolónovi, bohovi lekárstva, pri Aeskulapovi, Hygiei a Panacei a pri všetkých bohoch a bohyniach a dovoľávam sa ich svedectva, že túto prísahu a tieto záväzky budem podľa svojich síl poriadne dodržiavať.“

Svojho učiteľa v tomto umení si budem rovnako ctiť ako vlastných rodičov a vďačne mu ponúknem všetko potrebné ak si to vyžiada nutnosť. Jeho potomkov budem pokladať za vlastných bratov a keď sa budú chcieť vyučiť tomuto umeniu, vzdelám ich bez nárokov na odmenu a akýchkoľvek záväzkov. Svojim synom aj deťom svojho učiteľa aj žiakom, ktorí sa slávnostne zaviazali lekárskou prísahou umožním, aby sa zúčastňovali na výučbe aj na prednáškach aj na celej vede. Nikomu však inému. Spôsob svojho života zasväťím podľa vlastných síl a svedomia úžitku

chorých a budem ich ochraňovať pred každou krivdou a bezprávím. Ani prosbami sa nedám prinútiť na podanie smrtiaceho lieku, ani sám nikdy na to nedám podnet. Nijakej žene nepodám prostriedok na vyhnutie plodu. Svoj život a svoje umenie budem vždy chrániť v čistote a udržím ich bez akejkoľvek viny. Sám neuskutočním rez u nijakého chorého, ktorého trápia kamene, ale odovzdám ho mužom skúseným v tomto odbore. Nech vkročím do akéhokoľvek domu, vojdem tam len s úsilím pomôcť chorým a budem sa vyhýbať každému podozreniu z bezprávia alebo hocijakého ublíženia. Zrieknem sa túžby po zmyslových požitkoch či so ženami či s mužmi či so slobodnými či s otrokmi. Keď pri svojej lekárskej praxi zbadám alebo vypočujem niečo čo by malo zostať tajomstvom o súkromnom živote ľudí všetko zamlčím a ako tajomstvo uchovám.

Ak budem túto prísahu dodržiavať a poriadne splňať, nech sa mi dožičí žiť navždy šťastne, nech sa dožijem úcty všetkých ľudí a nech sa radujem z plodov svojho umenia. Ak ju však poruším či poškrvním, nech sa mi stane pravý opak.“

Charlotte sa chveli kolená, keď položila ruku na v koži viazanú rodovú knihu receptov a uvedomujúc si slávnosť chvíle a vážnosť tohto okamžiku povedala nahlas: „**Prisahám.**“ Netušila však, že prísaha prekročí hranice času a bude ju zaväzovať aj v ďalšom živote k nekompromisnému naplňovaniu poslania. Netušila, že nikdy, ani za hranicami života a smrti, v inej dobe, už nebude môcť stratiť a ani zabudnúť zaväzujúce agapé otca Mathiasa.

DOSLOV

Nikom nevnucujem svoje názory ani svoj príbeh, ktorý môže a nemusí byť skutočným pohľadom do minulého života. Čo však moje reálne objavy a zamerania a tiež skutočnosť, že som majiteľkou oného erbu s nápisom „VIRTUTIS FORTUNA COMES, ktorý sa ku mne dostal za veľmi záhadných okolností? Pre tých, ktorí neveria v kontinuitu nášho duchovného bytia uvádzam nasledujúcu možnosť. Ak môj príbeh nie je autentickou skúsenosťou, je teda rozprávkou Šeherezády, ktorá svojou duchovnou silou rozbíjala okovy zla a palácových intríg, aby si zaslúžila život a lásku. Ako jediná z panovníkových manželiek naplňovala svoje poslanie tým, že mužovi /panovníkovi/ sprostredkovala duchovnú silu, takže si už viac nemusel dokazovať svoju silu krutosťou. Ako rozprávka Šeherezády má príbeh rovnakú výpovednú hodnotu.

Danica Nagyová